

Тотчас

Ч. 4 (44)

Квітень

1958

Мал. Т. Душенко

Христос Воскрес!

м.сен, В.Е.Кулинка

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Заквітли квіти в лузі, в гаї,
І сяє сонце із небес,
У церкві срібні дзвони грають:
Христос Воскрес! Христос
Воскрес!

Пташки щебечуть у діброві,
Вдягнулись в зелень дерева,
І шлях Воскреслому Христові
Встеляє шовком вже трава.

Радіють люди. Лине пісня,
Надії встали, біль десь щез.

У світі вістка благовісна:
Христос Воскрес! Христос
Воскрес!

Христос Воскрес! І на чужині
Співаєм пісню всіх пісень.
Та прийде час, і в Україні
Настане знов Великий День.

Свободу, славу — наші мрії,
Зішле Господь з висот небес.
І дзвони Юра і Софії
Співатимуть: Христос Воскрес!

Сестричка Леся

ЯК ПИСАЛИ ПИСАНКИ

У багатьох містах міські читальні запрошують новачок, щоб показали їм, як писати писанки та розказали при цьому про Україну.

— Бетсі, Мері, Фреде, Джеку —
гей ходім, це ж недалеко! Там
сьогодні у читальні писанки в
нас пишуть гарні!

— Писанки? Яке ж це диво?

— Кажуть — яйця!

— Неможливо!

— Так, малюють їх багато, на
Беликдень, на їх Свято!

— Звідкіля ж вони?

— Я знаю! Кажуть — з Укра-
їни-краю.

— Де цей край? Малий? Ве-
ликий?

— Розкажу вам, та без крику!
Так самі вони говорять — близь-
ко Чорного він Моря. Степ розлог-
ий, ріки сині — гарні люди в
Україні!

— Звідкіля ж ти все це знала?

— Бо Галинка розказала. В
нашій клясі ця Галинка, в тре-
тій лавці Українка. А ця пані, що
в читальні знає: писанки в них
гарні, то ж просила, щоб у квітні
їх побачили всі діти!

— Малюватимуть із нами?

— Так, ось горщики з краска-
ми, бачиш, вже якраз прино-
сять . . . — І нас всіх в читаль-
ню просять . . .

**

Білі яйця, свічка світить, при-
глядаються всі діти. Новачки
працюють жваво, вийдуть писан-
ки на славу. Писальця скрип-
лять безвпину — і на яечку вдо-
лину то навскіс, то знов угору
завивають дивні взори.

Мал. Роксоляна Лучаковська

Краску жовту покінчили, в помаранчеву вложили — і давай розповідати, як то в нас святкують Свята: про калаталки, про Страсти, як Христа в гріб мали класти, і про Утреню Воскресну, коли ранком сонце блисне, про паски і як гагілку в нас виводять всі на спілку і як писанки писати їх навчила змалку мати.

А в червону як поклали, то пояснювати стали, що значать ці дивні взори: квіти, смерічки і зо-

рі, півні, олені в додатку — все пояснюють так гладко.

Ось вже топлять віск щасливо, всі аж ахають із дива! Хоч вони й багато знали, писанок ще не писали!

Ось вертаються додому — і гурторять по своїому, кожний писанку у хату несе рідним показати, розказати всій родині про ту дивну Україну, що за морем там на сході, звідки писанка походить.

Ніна Мудрик-Мриц

П Р О В Е С Н А

Буде швидко весна!
 Щebetала за вікнами пташка,
 Прийде швидко весна!
 Вітерець мені в ушко шептав
 І розквітла так гарно
 У глечичку біла ромашка
 Й сонця промінь тепло
 На щічки мені вранці поклав.

Буде швидко весна!
 Вже бруньки на гілках
 [набрякають.
 Небеса одягли

Свіжо випраний синій жупан.
 Тане сніг, вулицями
 Веселі струмочки стрибають,
 Ще часок — і лоза
 Прибереться в пухнастий
 [каптан.

...РУСЬКА МАТИ...

У квітні вшановуємо пам'ять великого українського галицького поета, о. Маркіяна Шашкевича, що склав був збірник „Русалка Дністрова” та навчав Українців, що наша рідна мова найкраща і нею найкраще говорити та писати.

— Я тебе, Орку, не розумію, і вже!

— Не кажи, Ксеню! Ти ж теж вчишся в чужій школі!

— Але дома я не хочу тебе розуміти! Спитай маму, чи можна говорити дома по чужому!

Мама підійшла з ганку до Орка та Ксені, що саме копали городець під квіти:

— Добре каже Ксеня, не сварилися з нею!

Орко відклав свою лопатку.

— Мамо, але ж я цілий день мушу говорити в школі по чужому!

— Та дома вже не мусиш!

— Коли мені важко так раз змінити!

— Яке там „важко”!? Є вчені люди, що вміють по п'ять, а то й десять мов, то знаєш, як виглядало б, якби вони почали говорити ними всіма рівночасно?! А ти, Богу дякувати, розумний хлопчина, та щоб не вмів ти розрізнити двох лише мов?!

— Ну, а що це тобі, мамусю, шкодить, як я говорю? — не вгавав Орко.

— Шкодить, і то дуже! Твої прадіди і діди і ми говорили завжди по-українськи та були горді на те, хоч і чужі мови знали. А який же ти наш добрий син, коли навіть мови нашої цураєшся?

— О, о, бачиш, чи я не казала?! — не втерпіла Ксеня. Орко від цього дуже розлютився:

— Бо ти завжди проти мене! Така сестра! За кару не поможу тобі копати, бо й так мушу йти вчитися на завтра. Хотів вчитися тут з тобою в городі, а тепер не буду, не буду і вже!

Орко розгніваний схопив свою книжку, що лежала на лавочці та помчався в хату. Мав вивчити на завтра вірш на пробу до свята Маркіяна Шашкевича в Рідній Школі. Пані вчителька дала була йому цей вірш переписаний і він заховав був його у книжку.

Прибіг отже Орко розгніваний у хату, сів за стіл, відчиняє книжку, а вірша немає! Перелисткував всі картки, заглянув за обкладинку, переглянув усі інші книжки та зошити, навіть торбу вивернув підшивкою наверх — нема! А він навіть і не поглянув був минулої суботи, що це за вірш! От морока! А тут ще батьки пішли на якісь збори, а Ксеня на лекцію фортепіану, і в нікого й порадитися, що робити! Буде завтра ганьба в школі, коли не навчиться!

Як смакувала Оркові того ве-

чора вечера та як він спав тієї ночі, і згадувати не варто. Ранком встав із підпухлими очима та ні живий ні мертвий сів до сніданку. А тут Ксеня вбігає розсміяна, чогось вже так рано з городу:

— Орку, я маю тобі щось сказати!

— Не хочу чути нічого! — пробурмотів Орко.

— Ой, схочеш, тільки мусиш мені щось обіцяти!

— Нічого не обіцяю!

— А коли я знаю, де твій вірш!

— Щооо?! Де? — аж схопився з крісла Орко.

— Скажу тобі, аж тоді, коли обіцяєш, що виконаєш те, що хоче від нас отець Маркіян у тому вірші!

— Ну, хай вже!

— Обіцяєш?

— Обіцяю!

— То ходи в город!

Вірш найшовся під лавочкою, глибоко в торішніх сухих бур'янах. Видно випав був із книжки! Оркові аж рука затремтіла з радості, аж сльози в очах станули, коли вхопив картку та прочитав:

Руська мати нас родила,
Руська мати нас учила,

Чом ї' мова нам немила,
Чом ту мову забуваєм,
А чужую полюбляєм?

— Розумієш тепер? — питала переможно Ксеня.

— Не розумію! Що значить „руська”?

— Та ж українська! Тоді, в часах Шашкевича, так говорили. І бачиш, вже тоді пригадував Шашкевич, що треба любити свою мову, а не чужу! І ти обіцяєш, що чи дома, чи в Рідній Школі, чи на вулиці з товаришами, всюди будеш говорити лиш по-українськи!

— Обіцяю! Щоб лиш ще був час його вивчити до десятої години!

Вірш сам якось вклався Оркові в голову. А до свята він так його вивчив, що коли виголошував його, аж отець Маркіян на портреті усміхався!

А може це тому, що знав Він, що Орко ніколи й ніде своєї рідної мови не забуде; він же так обіцяв!

Л. М.

Редакція „Готуйсь” дякує ще додатково новачкам „Квіти з Верховини” з Шикаго, та „Працьовиті Звірятка” з Клівленду, Америка, за святочні побажання.

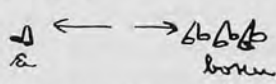

ІЗ ЩОДЕННИКА ІВАСЯ-НОВАКА

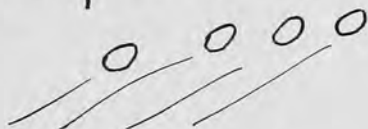
Великдень 1958

 Є ніс писанки в коштыку до церкви.

А якісь хлопчиська почали сміятися,
 що я неку яйця . А я їм

казав, щоб ішли чепь
а вони почали мене заціпати

а я мушів боронитися!

У тепер з писанок є всяка
але жай вони не сміються
з моїх Свят!

У вже!

Мал. Р. Бабюк

УВАГА!

УВАГА!

Вже появилися Великодні, ім'яниніві, уродиніві та інші картки
видання

„МОЛОДОГО ЖИТТЯ”

Замовляйте їх у нашій адміністрації та висилайте
свій рідні і друзям!

ГУСЕНИЧКА Й ЖАЙВОРОНОК

— О, Гусеничко, чи могла б Ти доглянути моїх бідних дітей? — сказав одного ранку Метелик до Гусенички, що спокійно проходила по капустиному листку.

— Бачиш оці яєчка? — продовжував він. Не знаю, коли метелики вилізуть із них. А я почувуюся так слабо, боюся, що помру. О, добра зелена Гусеничко! — прошу тебе! Візьми їх під свою опіку. Та уважай! Не гонди їх твоєю стравою! Ранню росу та мед з квітів підготуй для них! І не дозволяй їм далеко відлітати, поки крильця не зміцніють. Ах, яка шкода, що ти сама не вмієш літати! Та у мене нема часу й сили шукати іншої опікунки. І що це мені в голову прийшло покласти яєчка на капустиний листок? Що за неможливе місце! І тут мають народитися мої метелики? Та вже пропало. Ось тут візьми трохи золотого пороку з моїх крилець у заплату. Ах, як мені голова закрутилася, Гусеничко, Ти пам'ятатимеш про мед і росу...

Не докінчив метелик. Опустив крильця і помер! Гусеничка не мала змоги навіть відповісти. Стояла сама саміська коло яєчок.

— Добру опікунку вибрав собі метелик, нема що й казати! — заговорила вона врешті. — І чудесне зайняття матиму. Метелик напевно вже без пам'яті був, бо де ж то чувано, щоб ота-

ке створіння як я, та доглядало метеликів? І дуже вони мене будуть слухати, коли їхні крильця підростуть і зміцніють! Полятять, куди схочуть. А мене й питати не будуть!

Але зелена Гусеничка мала добре серце, то й вирішила таки доглянути їх.

Цієї ночі вже не спала. Їй боліли лапки й спина, від ходження навколо яєчок! Вона боялася, щоб їм щось не сталося.

А ранком другого дня Гусеничка вирішила: дві головки мудріші за одну. Треба поспитати ради у когось із знайомих. Звідки ж їй малій Гусеничці знати, що робити, коли не вміє навіть бігати, не то що літати!

Та кого ж запитати? Кого?

Аж врешті пригадала: Жайворонка спитати! Він як полетить високо-високо до неба, то ніхто й не знає, куди він летить. Він багато бачить! Багато знає! Він розумний, порадить!

На недалекому полі жив Жайворонка. Гусеничка послала Жучка до нього.

— Бзу-бзу-бзу! Жайворонку! Не барися і чим скорше прилітай до Гусенички.

Жайворонка зразу й полетів. Гусеничка розказала йому свої турботи і просила поради. — Може, як знову полетиш вгору, то зможеш когось розпитати — сказала вона з надією.

— Може — відповів Жайворонк. — Може пощастить! І полетів вгору, у чисте блакитне небо, весело співаючи. Гусеничка знову стала ходити кругом яєчок.

— Чогось довго його немає — почала вона врешті непокоїтися. — І щоб я дала за те, щоб полетіти так високо, як він літає. І побачити все те, що він бачить. Та ніколи не розкаже, що бачив. Дуже скритий... — і Гусеничка це раз обійшла яєчка.

Нарешті голос Жайворонка знову озвався. Стрілою спустився він і присів на грудці землі коло самої Гусенички.

— Новина! Новина! Радісна новина, дорога Гусеничко! — співав Жайворонк. Та найгірше те, що Ти мені не повіриш...

— Повірю усе, що скажеш! — завважила швидко Гусеничка.

— Гаразд! Отож вгадай найперше, що оці малі сотворіння (і показав дзьобиком на яєчка) мають їсти, коли вилізуть із шкаралупки. Ну, як Ти думаєш, що це буде?

— Ой, боюсь і думати... Росу та мед з квітів — сказала Гусеничка.

— Нічого подібного — щось куди простіше! Щось, що Тобі дуже легко роздобути!

— Нічого не можу роздобути легко, хіба капустяні листочки — сказала сумно Гусеничка.

— Ото ж то воно і є! Капустяними листочками ти й годуватимеш їх!

Мал. В. Титла

— Ні, ні! Це не можливе! То ж Метелик, помираючи, сказав: — Уважай тільки — годуй їх ранньою росою та медом з квітів.

— Ах, не знав, мабуть, Метелик правди! Та чого ж ти мене просила дізнатися, коли однаково не віриш мені?

— О, я вірю усе, що ти кажеш!

— Ой, нема у тебе віри, мала Гусеничко, нема! Ось хоча б і така дрібничка, що вони будуть їсти! А це ж тільки початок того, що я маю сказати тобі. А знаєш, що з тих яєчок вилізе?

— Метелики! Напевно метелики!

— Гусенички! — заспівав Жайворонк так голосно, як тільки міг. Ти сама переконаєшся, як прийде їх час! І Жайворонк полетів, щоб не сваритися більше з Гусеничкою. А вона бурмотіла: — Як погано, коли створіння, що вміють так високо літати, говорять дурниці. Але все таки цікаво, з ким він там розмовляє і що бачить...

— Я розказав би тобі, — якби ти хотіла повірити! — перебив її розмову Жайворонк, що

знов присів коло капустиної голівки.

— Одного дня, Зелена Гусеничко, ти станеш метеликом, гарним, з великими розмальованими крилами!

— Ах ти, неправдомовний, поганий птаху! — крикнула Гусеничка. Посміхаєшся з мене бідної. За те тобі скажу — ти жорстокий!

— Чи не казав я, що ти не повіриш? — озвався розчаровано Жайворонок.

— Ах, я вірю у все, що мені кажуть! Так, значиться — і вона завагалася — у все, в що можна повірити. Та сказати, що з яєчка метелика вилізе Гусеничка і що гусеничка перестане лазити і їсти капустияне листя, а виростуть їй крила і вона стане метеликом? Жайворонку! Ти за мудрий, щоб і сам повірив у такі дурниці. Сам знаєш, що це неможливе.

— От бачиш, а я вірю! — відповів їй ніжно й ласкаво Жайворонок. Щодня літаю я над полями, над лугами, літаю високо, високо в небі, і бачу так багато прекрасних і дивних речей. Чому ж би й це не могло бути можливим? Тобі, Гусеничко, не віриться, бо ти тільки лазити вмієш і тільки по капустияному листочку. Тому й думаєш, що нічого гарного й дивного на світі не діється.

— Пусте! Я знаю, що можливе, а що неможливе. — І Гусе-

ничка із жалю аж відвернулася від Жайворонка.

— Не добре робиш, Гусеничко! — розгнівався Жайворонок. Сваришся і сама не знаєш чого. Не чуєш моїх пісень, коли я літаю високо, високо над землею? Скільки там краси, таємної і для нас нерозгаданої. І я не кажу, що це неможливе, але вірю, що так мусить бути, бо так добрий Бог на небі хоче. То Він стільки гарного всюди зробив. І я вірю.

— І це ти називаєш?...

— Вірою — вірою! — перебив Жайворонок.

— Якже ж мені навчитися віри? — запитала Гусеничка.

В цій хвилині щось почало рухатися коло неї. Вона оглянулася й побачила десять маленьких Гусеничок.

Вони дуже скоро лазили й одна вже встигла відгризти кусок капустияного листочка.

Засоромилася Гусеничка, що так негарно говорила із Жайворонком. Бо, якщо можливе, щоб із яєчок Метелика вилізли Гусенички, то чому друге диво не може статися? Чому вона, Гусеничка не може переменитися у метелика?

— Розкажи мені, Жайворонку, все, все, що знаєш? — попросила вона Жайворонка.

— І Жайворонок почав співати про чуда, що їх він бачив, літаючи низько-низько над землею й високо-високо коло самого сонця.

Від тоді Гусеничка ціле своє життя розказувала родині й усім знайомим, що з неї буде прекрасний Метелик. Ніхто їй, звичайно, не хотів вірити.

Та вона тим не переймалася, бо навчилася віри у Жайворонка. І коли мусіла влізти в хатку, що її люди звуть лялечкою, сказала собі: — Це не шкодить — одного дня я все ж буду Метеликом.

Її рідні думали, що вона втратила розум і жалували її.

А коли Гусеничка вилізла з лялечки і стала прекрасним метеликом, одного ранку зустрінула Жайворонка.

— Ти мав правду, Жайворонку! — сказала вона, ставши Метеликом. На світі багато, багато чудесних речей: зелені дерева, озера з чистою водицею, ніжні квіти, і блакитне небо. І знаєш, Господь Бог певно дуже добрий, коли з такої поганої гусенички, як я, зробив такого гарного метелика. Дякую Тобі, Ти навчив мене віри. Метелик з утіхи затріпотів крильцятами і полетів оглядати прекрасний світ.

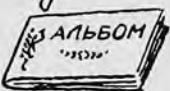

А Жайворонок тільки голівкою похитав. — А коли був він Гусеничкою, то сварився зі мною й вірити не хотів.

Сестричка Бджілка

ЗАГАДКА

Весна красна пробудила вже всі квітки, тільки ще один листочок-полюсточок, маленький, як дитинка, заснув та не пробудився й досі! Допоможіть Весні знайти його та розбудити, а тоді її діло буде закінчене!

Раз і
Взялися скоренько
 з картички укладати
З життя -а.

Тут -у, де родився
 наш великий,
Як нас і , і Сьоднів,
 Степ Аральський дикий, -

Ті   , що малював,
Над ом -у.
Щоб побачили,
Про -а вчились.

ТАРАС
ШЕВЧЕНКО

Софійка й Надійка прислали до „Готуйсь” допис, як то вони вшанували в березні пам’ять Тараса Шевченка. А чи й Ви вже теж написали до „Готуйсь”, як Ви Його вшанували!?

НЕ ТИ, НЕ Я, А МИ

Ми новацтво — у громадї
Пробувати всюди радї!
Чи у таборї, чи у школі,
Чи в домівці чи у полі,
Там весело нам гуляти,
Гратись там, де нас багато
Кожний любить всіх і знає,
Де наш прапор повіває,
Бїжимо на звук сурми:
Та не ти, не я, а МИ!

Вміємо разом багато:
Прикрасили вже кімнату,
А на стїнах в нас картини!
Налїпили всі світлини.
Наша хронїка, альбоми,
Славні у Гнізді цілому!
Вшили прапорець, будемо
Мати ще й свої тотеми,
Радїсть, гордїсть новакам:
Не тобі, менї, а НАМ!

А влаштуємо свято,
То роботи всім багато:
Треба ролї всі вивчати,
І співати й танцювати,
Шити одяги артистам,
Замести долївку чисто,
Сцену гарно прикрасити,
Щоб могли ми похвалитись
Новаки перед людьми:
Та не ти, не я — а МИ!

А прийде на кого горе —
Той всімїхнеться, заговорить,
Той поможе, той розрадить,
Той відвідає, порадить,
Подамо всі дружньо руки —
Промине журба і муки!
Тодї в крузі, у громадї,
Новаки співати радї,

Дзвінко, повними грудьми:
Та не ти, не я, а МИ! Л. М.

ЯК РОМКО СТАВ „ЧОРНОМОРЦЕМ”

Новакам з Гартфорду присвячую.

Ще кілька років тому сталася з Ромком така історія, що він почав боятися води. Ромко був тоді ще в першій класі. І от одного разу, на годині руханки, всі хлопці пішли з учителем до басейну. Що за радість! Хлопці почали плюскатися в воді, стрибати, барашкувати...

Ромко станув на краю басейну і роздумував, чи скакати в воду, чи може перше залізти по драбинці. Нагло почув, як хтось штовхнув його з-заду і Ромко коміть головою полетів до басейну. Встиг тільки крикнути — і тоді його цілого покрила мокра, зеленово-синя вода.

Від тоді Ромко почав боятися води. Не допомогло те, що вчитель покарав збитошника Влодка, що штовхнув Ромка. Ромко боявся залізати хоча б по кістки у воду. Що вже і батько і мама намовляли його, скільки товариші сміялися — ні, та й годі! Бувало, поїде ціла родина на оселю, а там і озерце таке гарне! Граються дві сестрички Ромка у воді, біля берега, а Ромко на березі сидить і дивиться. Хотів би до забави пристати — але боїться!

**

Минуло кілька років. Ромко став новаком. Мало того: ройовим його обрали! Ходить Ромко на сходи, точно, такий гордий! А всі „Соколики”, рій цілий, слухають Ромка — на його наказ стають у круг і на його знак братчика вітають і все те роблять, що Ромко їм каже, бо ж він їх ройовий! А братчик хвалить Ромка і каже:

— Добрий з тебе новак, Ромку!

Надійшло літо і всі „Соколики” поїхали у табір. Радість, крик, сміхи! А другого дня табору братчик бунчужний сповістив, що кожний новак має зголоситися до якоїсь ланки. У ланці новаки будуть разом бавитися і пригтовлятися до якоїсь вмлости.

Всі друзі Ромка зголосилися до ланки „Чорноморці”. Ромко теж туди записався. Ланку провадив братчик Олько. Спочатку братчик розповів новакам про хлопця Гаврилка, що хотів стати моряком. Потім усі пішли над басейн.

— А тепер, хлопці — сказав братчик, — побачимо, хто з вас уміє держатися на поверхні води. Це перший крок у науці плавання.

І тут почався клопіт. Ромко ніяк не міг до води ввійти. Пробував, але чомусь не міг. Двічі ставав на драбинку, а зійти вниз — не ставало відваги. Заохочування братчика не помагали. Наступних днів було це саме. Ромко слухав гутірок братчика Олька, бавився з іншими хлопцями, співав моряцькі пісні — а до води не йшов.

У неділю були в таборі відвідини. До Ромка приїхав його тато. Зараз по Богослуженні, як братчик бунчужний зарядив „Розхід”, Ромко з радістю побіг назустріч татові.

— Тату, татку!

— А я, сину, тобі гостинця привіз!

Глянув Ромко — і очам своїм не вірить: Тато привіз йому правдивий м'яч до відбиванки, такий великий, як лише має братчик Ігор, що веде ланку „Змагунів”. Радошам Ромка не було міри! Довгодовго дякував татові за такий гарний дарунок. Та ж такого м'яча не має ні один новак в цілому таборі — навіть той великий Гриць з роя „Левики”, що має правдивий мисливський ніж з компасом на ручці, — навіть він такого м'яча не має!

Ромко відразу став героєм цілого табору. Кожний новак хотів бодай один раз кинути тим новіським м'ячем. А Ромко радо з усіма бавився.

Другого дня Ромко приніс свій м'яч на зайняття Ланки. Коли Ромкові друзі мали в басейні лекцію плавання, Ромко почав гратися м'ячем над басейном. Аж тут раптом: — Ох, лишенько! — М'яч покотився до басейну і став гоїдатися на поверхні води. Ромко підбіг до басейну, але досягнути м'яча не зміг.

— Мій м'яч! Мій м'яч! Подайте мені м'яч!

Але братчик відповів:

— Ти ж новак, Ромку! А ще до того ройовий! Ти напевно знаєш, як дістати свій м'яч самому!

Ромко з жалем дивився на свою гордість — м'яч, якого не міг досягнути. Подув легкий вітерець — і м'яч став відпливати по воді на середину басейну. І тоді Ромко не витримав. Скочив у воду і досягнув свого м'яча.

З того часу Ромко перестав боятися води. А наприкінці табору разом зі своїми друзями одержав відзнаку „Чорноморця”.

Дня 29 квітня 1918 року всі кораблі на Чорному Морі підняли українські прапори та стали на службу Українській Державі, а не чужій, московській, що їй муіли служити досі. На нашому додатку змальована ця врочиста хвилина.

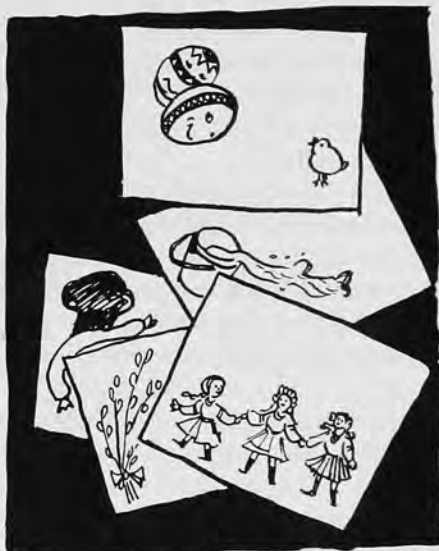

Мал. В. Шепарович

У рої „Джмелики” кожний новак грає на якомусь інструменті. Тут, на малюнку видно лиш, як новачки грають, та інструментів не видно. Ану, спробуйте відгадати, новачки та новачки, хто на чому тут грає!?

ВІЗИТІВКИ

Мал. Р. Лучаковська

Нуся, Маруся та Ігор влаштували подібну гостину-Свячене своїм друзям на Великдень, як Ніна, Ромко та Растик на Різдво. Погляньте ось, які розмальовані карточки поклали вони на столі, та ще й імена повписували, щоб гості знали, де повинні сідати!

Майбутні новачки, Любця та Юрчик Ліщинські зі Скотії, Америка, граються на Великдень писанками.

„HOTUJS” — MAGAZINE

for Ukrainian Children

Published by „Molode Zytтя”, Inc.
New York, N. Y.

Редагує Колегія під проводом пл. сен.

Лесі Храпливої

158 E. 7th St., Apt. 3 A.

NEW YORK 9, N. Y. USA

Загальна Редакція

пл. сен. Богдан Кравців

Адміністрація „Molode Zytтя”,

302 E. 9th Street

New York 3, N. Y.

Друк. „Луна”, 77 Іст Ст. Маркс Пл., Н. Й.